

FERRAN TORRENT

Ferran Torrent Llorca neix a Sedaví, comarca de l'Horta, el 30 de maig del 1951.

Comença la carrera de Dret, però la deixa i es posa a treballar com a representant comercial i després en altres oficis. Més tard treballa com a redactor, i des de l'èxit de les primeres novel·les, es dedica a la tasca d'escriptor i periodista.

La seua primera novel·la, *La gola del llop* (1983), l'escriu en col·laboració amb Josep Lluís Seguí.

Un negre amb un saxo (1987), *Cavall i rei* (1989), *L'any de l'embotit* (1992), *La mirada del tafur* (1997) són algunes de les seues obres. L'any 1994 surt publicada l'autobiografia novel·lada *Gràcies per la propina*, premi Sant Jordi de Novel·la del mateix any.

Ha participat en la redacció de guions per a ràdio, televisió i cinema. També col·labora amb articles i cròniques per a la premsa escrita, com *El País*, i participa esporàdicament en debats en diverses televisions públiques.

És una dona estranya- comentà entre un doll de fum.

-Jo la trobe atractiva.

-Per això ho dic. No està casada, no té nuvi fix i no se li coneix cap amant.

-Potser és lesbiana. En anys la dreta s'ha modernitzat molt.

-Però bé, tu tampoc estàs casat ni tens novia fixa i ningú diu que sigues homosexual.

Societat limitada (2002)

GENER 2012

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

AZORÍN

José Martínez Ruiz, “Azorín” (1873-1967) nació en Monóvar (Alicante). Además de novelista, fue ensayista, periodista y crítico literario. Se inició en el periodismo republicano, pero, a partir de 1905, su pensamiento y su literatura se instalaron en el conservadurismo.

La producción literaria de Azorín tiene un gran valor estilístico. Su forma de escribir, muy peculiar, se caracteriza por el impresionismo descriptivo, por el uso de una frase corta y de sintaxis simple, por el frecuente empleo de un léxico castizo y por las series de dos o más adjetivos unidos por una coma. Fue académico de la Real Academia Española.

El patio de la Universidad se abre en el centro del edificio. La Universidad es chica y bonita. En el patio hay dos cosas notables. Amplia galería, con columnas dóricas circunda el patio. Abajo está el deambulatorio escolar, y arriba espaciosa terraza. A esta terraza dan las ventanas o puertas de la Biblioteca. Las clases se encuentran en las galerías. Reciben la luz por ventanas enrejadas y con alambreras. La luz, procedente de calles angostas, es penumbrosa.

Todo en la Universidad es solemne y digno. Y ello no reñido con la cordialidad que debe unir -y aquí, en efecto, une- a maestros y discípulos. Las dos cosas notables del patio son la estatua de Vives y el reloj. La estatua se yergue en el centro sobre pedestal que surge de un macizo de plantas cercado por verja de hierro. El reloj es importante, porque dicta la hora precisa en que los catedráticos han de salir de su sala de espera y encaminarse por los claustros a sus cátedras.

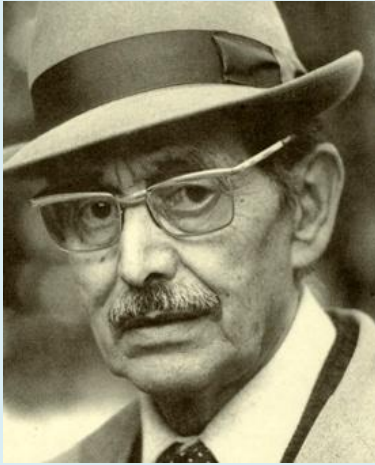
(Valencia)

DILLUNS DIMARTS DIMECRES DIJOUS DIVENDRES DISSABTE DIUMENGE

FEBRER 2012

		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29				

ENRIC VALOR

Enric Valor (Castalla, l'Alcoià, 1911 - València, 2000). Gramàtic, lexicòleg, rondallista i novel·lista. Recopila trenta-sis rondalles de la tradició oral valenciana i les transforma en literatura escrita en equilibri entre la normativa i la recerca dialectal, fixant expressions. Com a lexicògraf es guanya un lloc de privilegi entre els fabristes més respectats i té un paper destacat en la difusió de la gramàtica catalana al País Valencià, amb obres com *Millorem el llenguatge* (1971), *Curs mitjà de gramàtica catalana referida especialment al País Valencià* (1973) i *La flexió verbal* (1983), entre d'altres. De l'obra narrativa cal situar al capdamunt el "Cicle de Cassana", integrat per la trilogia *Sense la terra promesa* (1980), *Temps de batuda* (1983) i *Enllà de l'horitzó* (1991).

Rep el Premi de les Lletres Valencianes (1985), el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1987) i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1993) entre d'altres; i és investit Doctor Honoris Causa per les Universitats de València, de les Illes Balears, Politècnica de València, de Castelló i d'Alacant.

ELS ENGANYYS DE LES DONES (Rondalla)

Conten que a Santa Pola hi havia tres matrimonis, veïns i amics de tota la vida. Els marits, Vicent, Toni, i Joan, eren molt bons homes, però poc espavilats. Les dones, Pepa, Teresa i Loreto, un dia que es van reunir, i xerrant que estaven, Pepa va dir:

—Xiques, podríem donar un premi a qui fera al seu marit la burla més gran. De segur, que el premi me'l emportava jo...

DILLUNS

DIMARTS

DIMECRES

DIJOUS

DIVENDRES

DISSABTE

DIUMENGE

MARÇ 2012

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

GABRIEL MIRÓ

Gabriel Miró Ferrer (1879-1930) nació en Alicante. Su infancia y juventud, en un ambiente católico y tradicionalista, lo moldearon profundamente como hombre melancólico e introvertido. Hombre sencillo, humilde y bondadoso, tuvo un temperamento hiperestésico, una sensibilidad exacerbada a colores, aromas, texturas y sonidos que refleja en sus obras, caracterizadas por un ambiente muy lírico y descriptivo, y un estilo muy elaborado, como se puede comprobar en *Años y leguas*, *Nuestro padre San Daniel*, *El obispo leproso* y *Figuras de la Pasión del Señor*, entre otras.

Crujía el aire serrano. Subían, deshojándose en la altitud, los rumores del pueblo y del contorno. [...] Sobre la tarde iba resbalando el fresco retumbo de las presas espumosas del río.

La vega rodeaba generosamente la ciudad. Senderos, acequias, brazales, bullían entrándose y saliendo por los cultivos: los cáñamos y naranjos en terrenos bazos, la verdina del panizo y de legumbres en tierras plegadas como de masa tierna de panadero; los herrenes como paños húmedos; el olivar, bruñado. [...] La procesión de tamarindos, de chopos, de álamos, de cañar verde, un temblor de oro, una niebla dormida, iba mostrando la ruta romántica del Segral. Alcores, barracas de techos de manto, fenedales, rediles, humos azules, un ciprés lleno de tarde gloriosa, un olmo amparando una noria, yuntas diminutas de vacas, una heredad infantil, palmeras doblándose y un camino desnudo palpitando por todo el paisaje y escondiéndose en el confín de una claridad de alas victoriosas, de promesa de Mediterráneo.

(Nuestro padre San Daniel)

DILLUNS

DIMARTS

DIMECRES

DIJÓS

DIVENDRES

DISSABTE

DIUMENGE

ABRIL 2012

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

CALENDARI D'ESCRITORS

PROGRAMA ARCE
AGRUPACIONES DE
CENTROS EDUCATIVOS

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Vicent Andrés Estellés (Burjassot (Valencia), 4 de setembre de 1924 — Valencia, 27 de març de 1993). Periodista y poeta de la Comunitat Valenciana, considerat un del més rellevants personatges del segle XX i un del més importants poetes en valencià. De família humil, fou aprenent de forner i d'orfebre, i mecanògraf. Becat, estudià, a l'Escola Oficial de Periodisme. Des del 1949 treballà al diari "Las Provincias" de València, i en fou redactor en cap. És amic de Joan Fuster, Xavier Casp i Manuel Sanchis-Guarner, escriptors valencians. Coneix a Isabel, que marcaria també en la seva obra literària, es va casar amb ella, con la que va tindre una filla que va morir als quatre mesos. En l'any 1978 rep el Premi d Honor de les Lletres Catalanes. En 1984 rep el Premi de les Lletres Valencianes. Rep nombrosos premis y homenatges, com el de los "Premis Octubre" en 1990.

Obres de Vicent Andrés Estellés:

"Els manuscrits de Burjassot", "Cançoner", o "Mural del País Valencià",

*Jo tinc una Mort petita,
meua i ben meua només.*

*Com jo la nodresc a ella,
ella em nodreix igualment.*

*Jo tinc una Mort petita
que trau els peus dels bolquers.*

*Només tinc la meua Mort
i no necessite res. (...)*

*Cançó de bressol
abril 22, 2009*

DILLUNS

DIMARTS

DIMECRES

DIJOUS

DIVENDRES

DISSABTE

DIUMENGE

MAIG 2012

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

VICENTE BLASCO IBÁÑEZ

Vicente Blasco Ibáñez (1867-1928) nació en Valencia. Fue escritor, periodista y político. Estudió derecho aunque no lo ejerció. Se definía como un hombre de acción, antes que como un literato. Escribía con inusitada rapidez. Novelas como *Arroz y tartana*, *Cañas y barro* o *La barraca* son prototipos de la novela regional, de ambiente valenciano. Aunque en sus primeras obras se observan elementos costumbristas y regionalistas, su obra principal se incluye dentro del Naturalismo. Hollywood fue pionera en llevar a cabo versiones de sus novelas. Tuvo gran éxito la versión cinematográfica de *Los cuatro jinetes del Apocalipsis*.

Despertaba la huerta, y sus bostezos eran cada vez más ruidosos. Rodaba el canto del gallo de barraca en barraca; los campanarios de los pueblecitos devolvían con ruidosas badajadas el toque de misa primera que sonaba a lo lejos, en las torres de Valencia, azules, esfumadas por la distancia, y de los corrales salía un discordante concierto animal.

El espacio se empapaba de luz; disolvíanse las sombras como tragadas por los abiertos surcos y las masas de follaje, y en la indecisa neblina del amanecer iban fijando sus contornos húmedos y brillantes las filas de moreras y frutales, las ondulantes líneas de cañas, los grandes cuadros de hortalizas semejantes a enormes pañuelos verdes, y la tierra roja cuidadosamente labrada.

La vida, que con la luz inundaba la vega, penetraba en el interior de las barracas y alquerías. Chirriaban las puertas al abrirse, veíanse bajo los emparrados dos figuras blancas que se desperezaban con las manos tras el cogote mirando el iluminado horizonte.

(*La Barraca*)

JUNY 2012

				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

GEMMA PASQUAL

Va nàixer a Almoines (la Safor) l'any 1967, És una dona compromesa que estima la seua terra i la seua gent. Escriu històries fetes especialment per als joves, que són la gent que li agrada més; històries que, a més a més d'entretenir-los, els fan reflexionar sobre algun tema polític, social, cultural o d'actualitat. Sense donar cap missatge moralitzant. Històries que fan que els adolescents raonen, una cosa molt important en els temps que corren. Però, al mateix temps, oferint-los una literatura de qualitat que interesse a totes les edats. Novel·les recomanables per a joves inquiets, tant pel contingut pedagògic com per la manera en què estan escrites, ja que dibuixen uns personatges pròxims, amb els mateixos problemes quotidians que té l'alumnat. A més a més, el ritme trepidant de què és dotada l'acció dóna frescor al text i fa que el lector o la lectora s'hi puga enganxar des de la primera pàgina.

El món de Marina ha començat a trontollar. S'ha traslladat de la seua tranquil·la Oliva a la precipitació de la ciutat de València. De l'escola a l'institut. Res és com es pensava ella, i la dura realitat s'ha obert als seus ulls. Ha estat testimoni d'un segrest. Ha descobert la cara amarga del feixisme i del racisme. Tot i això, intenta sobreviure amb l'ajuda dels nous amics i les noves amigues i gaudir de la seua particular història d'amor.

Marina

DILLUNS

DIMARTS

DIMECRES

DIJOUS

DIVENDRES

DISSABTE

DIUMENGE

JULIOL 2012

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

JUAN GIL ALBERT

Juan Gil Albert (1904-1994) nació en Alcoy (Alicante). Estudió Derecho y Filosofía y Letras en Valencia. Publicó sus primeras obras en prosa en 1927, y luego, gracias a su amistad con García Lorca y Cernuda, entre otros, se puso en contacto con la poesía. Publicó sus primeros poemas en 1936. Su dolorosa experiencia en la Guerra Civil lo alejó de su tendencia vanguardista convirtiéndolo en un poeta reflexivo y vanguardista. Se exilió en México y Argentina de 1939 a 1947. La década del 70 marcó su consagración definitiva con obras importantes como su autobiografía en prosa. En 1982 obtuvo el Premio de las Letras del País Valenciano.

Y sucedió que, no sé si el rumor de aquel tren y sus frecuentes paradas en las pequeñas ciudades el término, y el sonar de su campanilla, y la presencia en su puerta del jefe de estación con su coloreada gorra jerárquica, me transportó a los años en que, con mis padres, en un vagón de primera tapizado de un color de café con leche, mientras iban en otro de segunda, recubierto de pañete azul marino, los sirvientes y los bártulos, hacíamos nuestro veraniego viaje anual de Valencia a Alcoy. Íbamos leyendo durante el trayecto, bajo la luz verde de las acacias soleadas: Alfafar, Catarroja, Puebla del Duc, Benigánim, Onteniente. Veíamos pasar, primero, las tierras blancas de los arrozales valentinos; después las tierras rojizas del naranjal setabense; más tarde, los terrenos pardos de los copudos algarrobos; por último, y ya metidos entre espolones de sierra, el melado terruño de los olivares.

(“El tren de Játiva a Alcoy”)

DILLUNS

DIMARTS

DIMECRES

DIJOUS

DIVENDRES

DISSABTE

DIUMENGE

AGOST 2012

		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

GLÒRIA CANDELA

Glòria Candela va nàixer a Crevillent a la comarca del Baix Vinalopó.

Ha participat amb d'altres autors en l'elaboració de llibres de text de valencià per a l'ESO i en reculls de jocs i de rondalles populars: "Jocs populars i tradicionals de Crevillent" (2005) i "Rondalles crevillentines" (2005). Amb tot, el que més li agrada és crear històries. En "Les dones compten (2000 i 2004). S'inclouen dos contes seus finalistes del concurs literari de narrativa per a dones de la conselleria de Benestar Social. També ha escrit un conte infantil on ens convida a passejar per la seua comarca: "Malastruc contra el talismà fenici"; però allò que més desitja és tenir un Llapis Màgic, com el de "Palmira", per poder inventar mons a manta.

Quan van eixir cap a Crevillent ja era de nit, i encara que no els feia molta gràcia circular en aquelles hores no els quedava altre remei. Els esperaven la carrera estava poc transitada i la lluna era tan gran i tan blanca que cegava en mirar-la. Tenien sort, això els ajudava a marxar sense perill. Posats en filera, Berta va deixar que Martí agafara la seua bicicleta, el xicot es trobava fluix i es cansava prompte de pedalejar. Quan estaven a la meitat del camí, després d'haver fet uns quatre quilòmetres, van decidir de parar en un bar.

Malastruc Contra El Talismà Fenici.

DILLUNS

DIMARTS

DIMECRES

DIJOUS

DIVENDRES

DISSABTE

DIUMENGE

SETEMBRE 2012

					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	27	29	30

FRANCISCO BRINES

Francisco Brines Baño nació en Oliva (Valencia) en 1932. Estudió Derecho y Filosofía y Letras. Está considerado uno de los poetas actuales de más hondo acento elegíaco. Pertenece a la segunda generación de la posguerra y formó parte del grupo conocido como “Generación del 50”. Fue profesor de español en la Universidad de Oxford. Es académico de la lengua. Su obra poética, influida por Antonio Machado, Juan Ramón Jiménez y, sobre todo, por Luis Cernuda, se caracteriza por un tono intimista y por la constante reflexión sobre el paso del tiempo. Ha recibido diversos galardones, entre ellos el Premio Adonais (1960) y el Premio Nacional de las Letras Españolas (1999).

LAMENTO EN ELCA

*Estos momentos breves de la tarde,
con un vuelo de pájaros rodando en el ciprés,
o el súbito posarse en el laurel dichoso
para ver, desde allí, su mundo cotidiano,
en el que están los muros blancos de la casa,
un grupo espeso de naranjos,
el hombre extraño que ahora escribe.
Hay un canto acordado de pájaros
en esta hora que cae, clara y fría,
sobre el tejado alzado de la casa.
Yo reposo en la luz, la recojo en mis manos,
la llevo a mis cabellos,
porque es ella la vida,
más suave que la muerte, es indecisa.*

OCTUBRE 2012

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

LAURA GALLEGO

Laura Gallego nació en Quart de Poblet (Valencia) en 1977. Tras licenciarse en Filología Hispánica, se especializó en Literatura medieval. A los 21 años, cuando estaba estudiando Filología, escribió la novela *Finis Mundi* con la que obtuvo el Primer premio en el concurso “Barco De Vapor” 1998.

Ha explorado gran parte de los temas literarios: comenzó escribiendo literatura historicofantástica con *Finis Mundi*; cultivó también la ciencia ficción con *Las hijas de Tara*; y más tarde la fantasía épica con *Las Crónicas de la Torre* y *Memorias de Idhún*. Es una autora reconocida de literatura infantil y juvenil.

Se asomó a la ventana, para contemplar por primera vez Santiago a la luz del día. Lo que vio no era muy alentador. Gran parte de la ciudad estaba en ruinas. Las paredes seguían ennegrecidas y las afueras estaban llenas de precarias viviendas improvisadas, donde familias que lo habían perdido todo luchaban por sobrevivir un día más.

Pero, por encima de todo aquello, por encima de la destrucción y las ruinas, la gente estaba trabajando codo con codo para levantar de nuevo todo lo que los atacantes se habían llevado por delante, para construir nuevas casas, nuevas iglesias, nuevas vidas. Compostela bullía de actividad. Observando atentamente, descubrió la ilusión con que todos colaboraban en los trabajos de reconstrucción, y supuso que, cuando terminaran, la ciudad sería mucho mejor y más bella que antes.

(*Finis Mundi*)

DILLUNS

DIMARTS

DIMECRES

DIJOUS

DIVENDRES

DISSABTE

DIUMENGE

NOVEMBRE 2012

			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

ISABEL CLARA SIMÓ

Isabel-Clara Simó (Alcoi, comarca de l'Alcoià, 1943). Escriptora i periodista. Llicenciada en Filosofia i en Periodisme i doctorada en Filologia romànica. Com a periodista, va ser directora del setmanari «Canigó» i col·labora habitualment en diversos mitjans de comunicació. Ha creat en els seus contes i novel·les uns personatges complexos que mantenen relacions conflictives, com *La Nati* (1991), *Raquel* (1992), els d'*Històries perverses* (1992) o els de *T'imagines la vida sense ell?* (2000).

Ha estat guardonada, entre d'altres, amb el premi Sant Jordi 1993, per *La salvatge*. Va ser delegada del Llibre del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. El 1999 és distingida amb la Creu de Sant Jordi, per la seva trajectòria. El recull de relats *Dones* (1997) ha estat objecte d'una adaptació cinematogràfica, l'any 2000. De publicació més recent són llibres com *L'home que volava en el trapezi* (2002) o la seva recopilació dels articles al diari *Avui*, amb el títol d'*En legítima defensa*. També s'ha de parlar de l'èxit de crítica i públic de l'obra teatral *Còmplices*, portada a l'escena per Pep Cortès.

L'any 2001 li és atorgat el premi Andròmina de narrativa pel llibre *Hum... Rita!: L'home que ensumava dones* i el 2004 el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians en la seva modalitat d'assaig, per *En legítima defensa*.

A Miquel, un funcionari molt atípic de benestar social, li canvia la vida quan una de les seves *clientes*, l'Elisa Solbes, li demana ajuda per aclarir l'acusació d'assassinat que recau sobre un veí i protector seu de tota la vida. De cop i volta, Miquel es veu immersit en una perillosa i absorbent activitat detectivesca que, gràcies a un passat en dolorós contacte amb els baixos fons, pot fer avançar contra les versions oficials i l'actitud passiva de les autoritats. I és que, per ella, és capaç de jugar-s'ho tot.

LA INNOCENT

DILLUNS

DIMARTS

DIMECRES

DIJOUS

DIVENDRES

DISSABTE

DIUMENGE

DESEMBRE 2012

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31